

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa K. R. K.
przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowo-Uslugowemu "M."
Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o stwierdzenie nieważności ewentualnie o uchylenie uchwał
ewentualnie o ustalenie nieistnienia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt I AGa (...),

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od skarżącego na rzecz
powoda 810 (osiemset dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej pozwanego Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Uslugowego „M.” sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 października 2018 r., I AGa (...), oznaczono wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 200 000 zł. Wartość ta nie odpowiadała wartości przedmiotu sporu określonej w pozwie na kwotę 1000 zł, oraz w apelacji, w której wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczono również kwotą 1000 zł.

Z akt sprawy wynika, że wartość przedmiotu sporu była kwestionowana przez pozwanego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, który postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2018 r. wydanym na rozprawie oddalił wniosek o sprawdzenie wskazanej w pozwie wartości przedmiotu sporu. Postanowienie to jest prawomocne, a pozwany, jak wskazano wyżej, w apelacji określił tę wartość jako wartość przedmiotu zaskarżenia.

Kwestia wartości przedmiotu zaskarżenia podniesiona została ponownie przez pozwanego w postępowaniu kasacyjnym, bowiem w skardze kasacyjnej oznaczył ją na kwotę 200 000 zł.

Sąd Apelacyjny w (...) postanowił sprawdzić wartość przedmiotu zaskarżenia podaną w skardze, czemu dał wyraz w postawieniu z dnia 30 stycznia 2019 r., zarządził również w tym celu dochodzenie, a następnie wydał postanowienie z dnia 4 marca 2019 r. w którym ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 200 000 zł w zakresie, w jakim skarga dotyczy rozstrzygnięcia co do uchwały nr 10 i kwotę 418 856 zł w zakresie, w jakim dotyczy uchwały nr 3.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe uregulowana została w art. 398² § 1 k.p.c. Skuteczne złożenie tego środka jest dozwolone, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż 50 000 zł. Określenie tej wartości zostało odniesione do sprawy, w której dochodzone są prawa majątkowe, przy uwzględnieniu zasad ustalania tej wartości objętych przepisami art. 19 do 24 k.p.c. Zgodnie z jednolitym orzecnictwem Sądu Najwyższego, skarżący nie może oznaczyć wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej na kwotę wyższą niż w apelacji, która została oddalona.

W postanowieniu z dnia 11 marca 2010 r., IV CZ 9/10 (niepubl.) Sąd Najwyższy, powołując się na liczne orzeczenia, ponownie wyjaśnił, że określona w pozwie wartość przedmiotu sporu, o ile nie zostanie sprawdzona i zmodyfikowana przez sąd z urzędu przed doręczeniem pozwu albo na zarzut pozwanego podniesiony przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, podlega utrwaleniu (art. 26 k.p.c.).

Na wstępie wskazano, że wniosek pozwanego o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu został prawomocnie oddalony. Oznacza to, że wartość przedmiotu sporu nie może być modyfikowana lub oceniana w inny sposób w toku postępowania zarówno przez sąd, jak i przez strony. Określenie wartości przedmiotu sporu następuje zatem według sumy właściwej w chwili wniesienia pozwu i tak określona wartość pozostaje niezmienna do końca postępowania, chyba że w dalszym jego toku nastąpi zmiana powództwa pociągająca za sobą zmianę wartości przedmiotu sporu. Sytuacja taka nie miała miejsca.

Dopuszczalne jest badanie wskazanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia, jednak tylko wtedy, gdy przewyższa ona utrwaloną w postępowaniu wartość przedmiotu sporu. Badanie to nie może doprowadzić do ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia wyższej niż określona w apelacji, przytoczone na wstępie postanowienie Sądu Apelacyjnego było zatem wadliwe i nie wiąże Sądu Najwyższego. Powtórzyć należy, że wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w skardze kasacyjnej nie może przewyższać wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w apelacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 grudnia 1996 r., I CKN 21/96, OSNC 1997, nr 4 poz. 42, z dnia 10 czerwca 1997 r., III CZ 25/97, OSNC 1997, Nr 10, poz. 162, z dnia 16 grudnia 1998 r., I CZ 151/98, OSNC 1999, Nr 5, poz. 95, z dnia 10 sierpnia 1999 r., III CZ 72/99, niepubl., z dnia 12 kwietnia 2001 r., II CZ 121/00, niepubl., z dnia 25 września 2003 r., III CZ 88/03, niepubl., z dnia 18 grudnia 2003 r., I CZ 150/03, niepubl., z dnia 25 listopada 2008 r., II CZ 81/08, niepubl., z dnia 29 października 2009 r., III CZ 44/09, niepubl., z dnia 26 stycznia 2010 r., II CSK 529/09, niepubl., z dnia 9 października 2014 r., I CZ 61/14, niepubl., z dnia 15 kwietnia 2016 r., niepubl., z dnia 1 grudnia 2016 r., IV CSK 247/16, niepubl., z dnia 6 grudnia 2017 r., I CZ 131/17, niepubl., wszystkie niepublikowane orzeczenia dostępne są w internetowych publikatorach).

W konsekwencji należy uznać, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza kwotowego progu dopuszczalności skargi kasacyjnej, co uzasadnia jej odrzucenie.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398² § 1 i art. 398⁶ § 3 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie § 8 pkt 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.).